

Павлов счита езика като способ за отражение на външния свят. Той посочва че човек отразява външния свят чрез мисленето в три форми: а/ в речова кинестетична форма; б/ в речова звукова форма; в/ в писмена форма. Общите понятия се образуват само при помощта на думите.

Положението на Павлов за непосредствената връзка на езика и мисленето представлява естествено научна основа на марксистко-ленинското учение за езика.

Познанието на явленията с помощта на органите на чувствата представлява само начало и основа на познанието на природата и обществото. За по-дълбокото разкриване на закономерностите на обективния свят е необходимо да се намира същественото в явленията, да се разграничава същественото от несъщественото, да се върви от видимостта към същността. Такова познание е възможно само чрез абстрактното мислене и понятия.

"Понятието" — пише Ленин — "не е нещо непосредствено /макар понятията да са "прости" неща, но тази простота е "духовна" това е простота на идеята/ — непосредствено е само усещането "червено" /"това е червено"/ и т.н. /В.И. Ленин — Философские тетради стр. 262/.

Като опосредствувани отражения на действителността ".... всички научни /правилни, сериозни, не абсурдни/ абстрактни отразяват природата по дълбоко-по вярно, по-пълно" /там там, стр. 146/-

В съгласие с ленинската теория на отражението И. П. Павлов счита, че опосредствуваният способ на отражението на действителността, абстрактното мислене представлява висша степен на познанието.

"Благодарение на абстракцията /отвлечането/, това особено свойство на словото, което е стигнало до голяма генерализация, ни заключаваше нашето отношение към действителността в общите